

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 10.4.2019 r.
COM(2019) 184 final

2019/0094 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

**w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach
Konwencji w sprawie ochrony łososia w północnym Oceanie Atlantyckim w odniesieniu
do wniosku Zjednoczonego Królestwa o przystąpienie do tej konwencji**

UZASADNIENIE

1. PRZEDMIOT WNIOSKU

Niniejszy wniosek dotyczy decyzji określającej stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej na forum Konwencji w sprawie ochrony łososia w północnym Oceanie Atlantyckim („konwencja NASCO”) w związku z przystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej („Zjednoczone Królestwo”) do tej konwencji.

2. KONTEKST WNIOSKU

Dnia 29 marca 2017 r. Zjednoczone Królestwo powiadomiło Radę Europejską o zamiarze wystąpienia z Unii na podstawie art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej. Co za tym idzie, Zjednoczone Królestwo stanie się państwem trzecim, a prawo Unii przestanie mieć do niego zastosowanie albo w dniu wejścia w życie umowy o wystąpieniu, albo – w razie jej braku – w dniu 13 kwietnia 2019 r., chyba że Rada Europejska w porozumieniu ze Zjednoczonym Królestwem podejmie jednomyślnie decyzję o wyznaczeniu późniejszej daty.

Do czasu wystąpienia z Unii Zjednoczone Królestwo pozostaje państwem członkowskim posiadającym wszystkie prawa i podlegającym wszystkim obowiązkom, które wynikają z Traktatów, łącznie z zasadą lojalnej współpracy. W wytycznych z dnia 29 kwietnia 2017 r. Rada Europejska uznała potrzebę uwzględnienia, w kontekście międzynarodowym, szczególnej sytuacji Zjednoczonego Królestwa jako państwa członkowskiego występującego z Unii, pod warunkiem że będzie ono wywiązywało się ze swoich obowiązków i respektowało interesy Unii, dopóki będzie jej państwem członkowskim.

Unia i Zjednoczone Królestwo wynegocjowały umowę o wystąpieniu na podstawie art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej; umowa ta została zatwierdzona przez Radę Europejską w dniu 25 listopada 2018 r. („umowa o wystąpieniu”). Na szczeblu unijnym przeprowadzane są wewnętrzne procedury dotyczące zawarcia umowy¹. Część czwarta umowy o wystąpieniu przewiduje okres przejściowy, w którym prawo Unii – w tym umowy międzynarodowe zawarte przez Unię – nadal będzie miało zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie („okres przejściowy”). Unia powiadomi swoich partnerów międzynarodowych o szczegółowych zasadach przewidzianych w umowie o wystąpieniu, na mocy których w okresie przejściowym Zjednoczone Królestwo będzie traktowane jako państwo członkowskie na potrzeby umów międzynarodowych zawartych przez Unię, w tym konwencji NASCO.

W komunikacie Komisji z dnia 13 listopada 2018 r. „Przygotowania do wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej w dniu 30 marca 2019 r.: Plan działania awaryjnego” określono środki awaryjne, które Komisja planuje przyjąć, jeżeli umowa o wystąpieniu nie wejdzie w życie z dniem wystąpienia. W komunikacie tym Komisja wymieniła działania, które uznaje za niezbędne, jednocześnie przypominając, że na późniejszym etapie mogą być konieczne dodatkowe działania.

W dniach 13 grudnia 2018 r. i 21 marca 2019 r. Rada Europejska (art. 50) ponowiła swoje wezwanie do nasilenia prac, które mają na celu przygotowanie się na wszystkich szczeblach na konsekwencje wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii, z uwzględnieniem wszystkich możliwych scenariuszy.

¹ Zob. decyzja Rady (UE) 2019/274 z dnia 11 stycznia 2019 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. L 47 I z 19.2.2019, s. 1).

Konwencja NASCO ma obecnie zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa, ponieważ Unia jest jedną z umawiających się stron tej konwencji. Stan ten ulegnie zmianie w dniu, od którego Zjednoczone Królestwo nie będzie już objęte konwencją NASCO jako państwo członkowskie Unii.

Głównym celem konwencji NASCO jest „przyczynianie się, poprzez konsultacje i współpracę, do ochrony, odbudowy, zwiększania i racjonalnego zarządzania zasobami łososia podlegającymi tej Konwencji, z uwzględnieniem najlepszych dowodów naukowych jej dostępnych”. Konwencja NASCO weszła w życie dnia 1 października 1983 r. Rada Unii Europejskiej jest depozytariuszem konwencji NASCO.

2.1. Organizacja do Spraw Ochrony Łososia Północnoatlantyckiego

Organizacja do Spraw Ochrony Łososia Północnoatlantyckiego jest organizacją międzynarodową ustanowioną na mocy konwencji NASCO. Została ustanowiona z uwzględnieniem przepisów szczegółowych dotyczących gatunków ryb anadromicznych określonych w art. 66 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 roku („UNCLOS”).

Konwencja ma zastosowanie do stad dzikiego łososia migrującego poza obszary będące w zakresie rybołówstwa pod jurysdykcją państw nadbrzeżnych północnej części Oceanu Atlantyckiego, leżące na północ od 36°N szerokości geograficznej północnej, na obszarze będącym w zasięgu jego migracji.

NASCO jest zatem odpowiedzialna za regulowanie połowów dzikiego łososia w wodach północnego Atlantyku. Zajmuje się również innymi istotnymi kwestiami związanymi z ochroną stad dzikiego łososia. W szerszym kontekście NASCO decyduje również o wprowadzeniu dalszych odpowiednich środków w odniesieniu do wód podlegających jurysdykcji umawiających się stron w celu zapewnienia przetrwania dzikiego łososia atlantyckiego.

NASCO posiada osobowość prawną i w stosunkach z innymi organizacjami międzynarodowymi oraz na terytoriach umawiających się stron korzysta z takiej zdolności prawnej, jaka może być konieczna do wykonywania jej funkcji i realizacji jej celów.

2.2. NASCO

NASCO składa się z rady, trzech komisji regionalnych (Komisji Północnoamerykańskiej, Komisji Północno-Wschodniej i Komisji Zachodniej Grenlandii) oraz Sekretariatu. W skład rady wchodzi przedstawiciele wszystkich umawiających się stron konwencji: Kanady, Danii (w odniesieniu do Wysp Owczych i Grenlandii), Unii Europejskiej, Norwegii, Federacji Rosyjskiej i Stanów Zjednoczonych Ameryki. Francja (w odniesieniu do St. Pierre i Miquelon) uczestniczy w posiedzeniach NASCO w charakterze obserwatora.

Unia Europejska jest stroną konwencji NASCO², ponieważ jej przedmiot wchodzi w zakres wspólnej polityki rybołówstwa, w odniesieniu do której Unia ma wyłączne kompetencje. Państwa członkowskie są objęte konwencją NASCO na podstawie prawa Unii.

Unia Europejska jest pełnoprawnym członkiem zarówno Komisji Północno-Wschodniej, jak i Komisji Zachodniej Grenlandii. W ramach Komisji Północnoamerykańskiej Unia Europejska ma prawo przedkładać wnioski w sprawie środków regulacyjnych dotyczących stad dzikiego łososia pochodzących z terytoriów Unii oraz głosować w ich sprawie. Z tego względu Unię uznaje się za członka tej komisji w zakresie, w jakim chodzi o rozpatrywanie takich wniosków.

² Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 24.

2.3. Planowany akt NASCO

Każde państwo, które sprawuje jurysdykcję w zakresie rybołówstwa na północnym Oceanie Atlantyckim lub z którego pochodzą stada łososia, może przystąpić do konwencji NASCO, pod warunkiem zatwierdzenia przez radę NASCO.

W swoim piśmie z dnia 28 lutego 2019 r. Zjednoczone Królestwo przedłożyło przewodniczącemu rady NASCO wniosek o zatwierdzenie swego przystąpienia do konwencji NASCO. W dniu 11 marca 2019 r. sekretariat NASCO powiadomił zatem o tym wszystkie strony konwencji, w tym Komisję Europejską. Zgodnie z art. 17 konwencji NASCO, aby przystąpienie Zjednoczonego Królestwa uznano za ważne, konieczne jest uprzednie zatwierdzenie przez radę NASCO.

Decyzje rady NASCO podejmowane są większością trzech czwartych głosów obecnych i oddających głos za lub przeciw. Głosowanie może zostać przeprowadzone tylko wtedy, gdy obecne są dwie trzecie członków rady.

Instrumenty zatwierdzenia lub przystąpienia mają być następnie złożone u depozytariusza. W odniesieniu do każdej strony przystępującej do konwencji NASCO po złożeniu wymaganych instrumentów ratyfikacji, zatwierdzenia lub przystąpienia, wchodzi ona w życie z dniem złożenia instrumentu przystąpienia.

Zjednoczone Królestwo wyjaśniło, że złożyło ten wniosek w ramach planowania ewentualnościowego na wypadek niezawarcia umowy o wystąpieniu. W swoim wniosku Zjednoczone Królestwo precyzuje, że „[w] przypadku gdyby umowa o wystąpieniu została podpisana, ratyfikowana i zatwierdzona [...], Zjednoczone Królestwo wstrzyma złożenie swojego instrumentu przystąpienia na rzecz członkostwa w NASCO we własnym zakresie, ze skutkiem od momentu swego wystąpienia z Unii Europejskiej”.

3. STANOWISKO, JAKIE NALEŻY ZAJĄĆ W IMIENIU UNII

Niniejsza decyzja Rady powinna umożliwić Komisji wyrażenie zgody – w imieniu Unii – na przystąpienie Zjednoczonego Królestwa do konwencji NASCO, z uwzględnieniem następującego warunku: biorąc pod uwagę niepewność co do daty i warunków wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii, powiadomienie o zgodzie Unii należy przekazać do NASCO tylko wtedy, gdy prawo Unii przestanie mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa.

Głównym celem wspólnej polityki rybołówstwa, określonym w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013, jest ³ „zapewnienie, aby działalność połowowa była zrównoważona pod względem środowiskowym, gospodarczym i społecznym oraz by była zarządzana w sposób spójny z celami, które dotyczą osiągnięcia korzyści gospodarczych, społecznych i w zakresie zatrudnienia oraz przywrócenia i utrzymania stad ryb powyżej poziomów, które mogą zapewnić maksymalny podtrzymywalny połów, a także aby przyczyniała się do bezpieczeństwa zaopatrzenia w żywność”.

W interesie Unii leży, aby Zjednoczone Królestwo współpracowało w zakresie zarządzania stadami łososia i w pełni przestrzegało postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r. („UNCLOS”) oraz Porozumienia Narodów Zjednoczonych w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących oraz zarządzania nimi z dnia 4

³ Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 22.

sierpnia 1995 r. („porozumienie UNFSA”), lub wszelkich innych umów międzynarodowych lub norm prawa międzynarodowego.

Zgodnie z art. 66 UNCLOS państwa, z których rzek pochodzą stada anadromiczne, mają podstawowy interes związany z takimi stadami i ponoszą za nie odpowiedzialność. Państwo, z którego pochodzą stada anadromiczne, musi zapewnić ich ochronę poprzez ustanowienie odpowiednich środków regulacyjnych w odniesieniu do połowów we wszystkich wodach wewnętrznych w obrębie zewnętrznych granic swojej wyłącznej strefy ekonomicznej. W przypadku gdy stada anadromiczne migrują do wód wewnętrznych lub przez wody wewnętrzne w obrębie zewnętrznych granic wyłącznej strefy ekonomicznej danego państwa innego niż państwo pochodzenia, państwo takie musi współpracować z państwem pochodzenia w zakresie ochrony tych stad i zarządzania nimi.

Państwo pochodzenia stad anadromicznych i inne państwa poławiające te stada muszą dokonać ustaleń na potrzeby wdrożenia art. 66 UNCLOS. Taką współpracę można nawiązać w ramach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem.

Zjednoczone Królestwo, jako państwo pochodzenia i państwo sprawujące jurysdykcję w zakresie rybołówstwa, ma uzasadnione interesy w obszarze konwencji NASCO, jako że wody znajdujące się w wyłącznej strefie ekonomicznej Zjednoczonego Królestwa i sąsiadujące z nimi pełne morze należą do obszaru konwencji NASCO.

Przystąpienie Zjednoczonego Królestwa do konwencji NASCO umożliwi temu państwu współpracę w zakresie niezbędnych środków zarządzania łososiem i jego ochrony, z należyтым uwzględnieniem praw, interesów i obowiązków innych państw oraz Unii Europejskiej, oraz pozwoli zapewnić, by działalność połowowa nie powodowała niezrównoważonej eksploatacji stad lub stad.

Biorąc pod uwagę uzasadnione interesy połowowe Zjednoczonego Królestwa na obszarze konwencji NASCO, spoczywający na tym państwie obowiązek współpracy w zakresie niezbędnych środków zarządzania rybołówstwem oraz konieczność zapewnienia wiążącego charakteru decyzji NASCO po przystąpieniu Zjednoczonego Królestwa do konwencji, Komisja zaleca, aby wniosek Zjednoczonego Królestwa został przyjęty.

Proponuje się, aby Komisja została upoważniona do poinformowania przewodniczącego rady NASCO o stanowisku Unii popierającym przystąpienie Zjednoczonego Królestwa, od momentu gdy prawo Unii przestanie mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa, i do głosowania zgodnie z tym stanowiskiem w ramach rady NASCO, która podejmie decyzję w sprawie członkostwa Zjednoczonego Królestwa.

Jeżeli Zjednoczone Królestwo wystąpi z Unii zgodnie z warunkami umowy o wystąpieniu i powiązanego okresu przejściowego, Unia powiadomi swoich partnerów międzynarodowych po podpisaniu umowy o wystąpieniu, w tym pozostałe strony konwencji NASCO, że w tym okresie przejściowym Zjednoczone Królestwo należy traktować jako państwo członkowskie UE do celów umów międzynarodowych, których Unia jest stroną.

4. PODSTAWA PRAWNA

4.1. Proceduralna podstawa prawna

4.1.1. Zasady

W art. 218 ust. 9 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewidziano decyzje ustalające „stanowiska, które mają być zajęte w imieniu Unii w ramach organu utworzonego przez umowę, gdy organ ten ma przyjąć akty mające skutki prawne, z wyjątkiem aktów uzupełniających lub zmieniających ramy instytucjonalne umowy”.

Pojęcie „akty mające skutki prawne” obejmuje akty, które mają skutki prawne na mocy przepisów prawa międzynarodowego. Obejmuje ono ponadto instrumenty, które nie są wiążące na mocy prawa międzynarodowego, ale mogą „w sposób decydujący wywrzeć wpływ na treść przepisów przyjętych przez prawodawcę Unii”⁴.

4.1.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Każde państwo, które sprawuje jurysdykcję w zakresie rybołówstwa na północnym Oceanie Atlantyckim lub z którego pochodzą stada łososia, może przystąpić do konwencji NASCO, pod warunkiem zatwierdzenia przez radę NASCO.

Decyzje rady NASCO podejmowane są większością trzech czwartych głosów obecnych i oddających głos za lub przeciw. Głosowanie może zostać przeprowadzone tylko wtedy, gdy obecne są dwie trzecie członków rady NASCO.

Przystąpienie następuje przez złożenie depozytariuszowi dokumentu przystąpienia i nabiera mocy obowiązującej w dniu otrzymania przez depozytariusza tego dokumentu.

Depozytariusz informuje wszystkich sygnatariuszy konwencji i wszystkie strony, które do niej przystąpiły, o złożeniu dokumentów zatwierdzenia lub przystąpienia i zawiadamia zarówno o dacie wejścia w życie konwencji, jak i o stronach, w stosunku do których wchodzi ona w życie.

Przystąpienie Zjednoczonego Królestwa po wejściu w życie będzie wiążące na mocy prawa międzynarodowego zgodnie z art. 17 ust. 3 konwencji NASCO i będzie mogło w decydujący sposób wpłynąć na treść przepisów UE.

Planowany akt nie uzupełnia ani nie zmienia ram instytucjonalnych konwencji NASCO. W związku z tym proceduralną podstawą prawną decyzji, której dotyczy wniosek, jest art. 218 ust. 9 TFUE.

4.2. Materialna podstawa prawna

4.2.1. Zasady

Materialna podstawa prawna decyzji przyjętej na podstawie art. 218 ust. 9 TFUE zależy przede wszystkim od celu i treści planowanego aktu, w którego kwestii należy zająć stanowisko w imieniu Unii. Jeżeli przewidywany akt ma kilka celów lub kilka elementów składowych, a jeden z tych celów lub elementów da się określić jako główny, zaś pozostałe mają jedynie pomocniczy charakter, decyzja przyjęta na mocy art. 218 ust. 9 TFUE musi mieć jedną materialną podstawę prawną, tj. podstawę, której wymaga główny lub dominujący cel lub element składowy.

4.2.2. Zastosowanie w niniejszej sprawie

Główny cel i treść planowanego aktu odnoszą się do wspólnej polityki rybołówstwa.

Materialną podstawą prawną decyzji, której dotyczy wniosek, jest zatem art. 43 TFUE.

4.3. Wniosek

Podstawą prawną decyzji, której dotyczy wniosek, powinien być art. 43 TFUE w związku z art. 218 ust. 9 TFUE.

⁴ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 7 października 2014 r. w sprawie C-399/12 Niemcy przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2014:2258, pkt 61–64.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Konwencji w sprawie ochrony łososa w północnym Oceanie Atlantyckim w odniesieniu do wniosku Zjednoczonego Królestwa o przystąpienie do tej konwencji

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konwencja w sprawie ochrony łososa w północnym Oceanie Atlantyckim⁵ („konwencja NASCO”) została zatwierdzona decyzją Rady 82/886/EWG⁶ i weszła w życie w dniu 1 października 1983 r.
- (2) W dniu 29 marca 2017 r. Zjednoczone Królestwo złożyło notyfikację o zamiarze wystąpienia z Unii Europejskiej zgodnie z art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej. Traktaty przestaną mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa od dnia wejścia w życie umowy o wystąpieniu lub, w przypadku jej braku, od dnia 13 kwietnia 2019 r., chyba że Rada Europejska w porozumieniu ze Zjednoczonym Królestwem podejmie jednomyślnie decyzję o przedłużeniu tego okresu.
- (3) Do czasu wystąpienia z Unii Zjednoczone Królestwo pozostaje państwem członkowskim posiadającym wszystkie prawa i podlegające wszystkim obowiązkom, które wynikają z Traktatów, łącznie z zasadą lojalnej współpracy.
- (4) W wytycznych z dnia 29 kwietnia 2017 r. Rada Europejska uznała potrzebę uwzględnienia, w kontekście międzynarodowym, szczególnej sytuacji Zjednoczonego Królestwa jako państwa członkowskiego występującego z Unii, pod warunkiem że będzie ono wywiązywało się ze swoich obowiązków i respektowało interesy Unii, dopóki będzie jej państwem członkowskim.
- (5) Umowa o wystąpieniu zawiera postanowienia dotyczące stosowania prawa Unii do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie po dniu, w którym Traktaty przestaną mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie („okres przejściowy”). Jeżeli umowa ta wejdzie w życie, przepisy Unii – w tym umowy międzynarodowe, których Unia jest stroną – nadal będą miały zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie w okresie przejściowym zgodnie z tą umową i przestaną być stosowane z końcem tego okresu.

⁵ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 25.

⁶ Decyzja Rady 82/886/EWG z dnia 13 grudnia 1982 r. dotycząca zawarcia Konwencji w sprawie ochrony łososa w północnym Oceanie Atlantyckim (Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 24).

- (6) Konwencja NASCO ma obecnie zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa, ponieważ Unia jest jedną z umawiających się stron tej konwencji.
- (7) Zgodnie z art. 17 ust. 3 konwencji NASCO każde państwo, które sprawuje jurysdykcję w zakresie rybołówstwa na północnym Oceanie Atlantyckim lub z którego pochodzą stada łosia, może przystąpić do tej konwencji, pod warunkiem zatwierdzenia przez radę Organizacji do Spraw Ochrony Łosia Północnoatlantyckiego, ustanowioną na mocy konwencji NASCO.
- (8) W dniu 28 lutego 2019 r. Zjednoczone Królestwo złożyło wniosek o przystąpienie do konwencji NASCO jako umawiająca się strona w związku z możliwym niezawarciem umowy o wystąpieniu do dnia, w którym traktaty przestaną mieć do zastosowanie do tego państwa.
- (9) Zgodnie z art. 66 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza („UNCLOS”)⁷ państwa, z których rzek pochodzą stada anadromiczne, mają podstawowy interes związany z takimi stadami i ponoszą za nie odpowiedzialność. Państwo, z którego pochodzą stada anadromiczne, musi zapewnić ich ochronę poprzez ustanowienie odpowiednich środków regulacyjnych w odniesieniu do połowów we wszystkich wodach wewnętrznych w obrębie zewnętrznych granic swojej wyłącznej strefy ekonomicznej. W przypadku gdy stada anadromiczne migrują do wód wewnętrznych lub przez wody wewnętrzne w obrębie zewnętrznych granic wyłącznej strefy ekonomicznej danego państwa innego niż państwo pochodzenia, państwo takie musi współpracować z państwem pochodzenia w zakresie ochrony tych stad i zarządzania nimi.
- (10) Aby zapobiegać połowom o nie zrównoważonym charakterze, w interesie Unii leży, aby Zjednoczone Królestwo współpracowało w zakresie zarządzania stadami łosia i w pełni przestrzegało postanowień konwencji UNCLOS oraz Porozumienia Narodów Zjednoczonych w sprawie wykonania postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza z dnia 10 grudnia 1982 r., odnoszących się do ochrony międzystrefowych zasobów rybnych i zasobów rybnych masowo migrujących oraz zarządzania nimi z dnia 4 sierpnia 1995 r. („porozumienie UNFSA”)⁸, lub wszelkich innych umów międzynarodowych lub norm prawa międzynarodowego.
- (11) Zgodnie z art. 66 UNCLOS państwo pochodzenia stad anadromicznych i inne państwa połowujące te stada muszą dokonać ustaleń na potrzeby wdrożenia wspomnianego artykułu. Taką współpracę można nawiązać w ramach regionalnych organizacji ds. zarządzania rybołówstwem.
- (12) Przystąpienie Zjednoczonego Królestwa do konwencji NASCO umożliwi temu państwu współpracę w zakresie niezbędnych środków zarządzania rybołówstwem i ochrony, z należyтым uwzględnieniem praw, interesów i obowiązków innych państw oraz Unii, i pozwoli zapewnić, by działalność połowowa była prowadzona w sposób gwarantujący zrównoważoną eksploatację odnośnych stad łosia.
- (13) W interesie Unii leży zatem, by poprzeć wniosek Zjednoczonego Królestwa o jego przystąpienie do konwencji NASCO, od momentu gdy prawo Unii przestanie mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa,

⁷ Dz.U. L 179 z 23.6.1998, s. 3.

⁸ Dz.U. L 189 z 3.7.1998, s. 14.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach rady Organizacji do Spraw Ochrony Łososa Północnoatlantyckiego ustanowionej na mocy Konwencji w sprawie ochrony łososa w północnym Oceanie Atlantyckim, polega na poparciu wniosku w sprawie przystąpienia Zjednoczonego Królestwa do konwencji NASCO, pod warunkiem że to poparcie stanie się skuteczne od momentu, gdy prawo Unii przestanie mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Komisji.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*